

tož ji přece sám plnil i když se držitelem stal, a takto tedy ji mlčky a reálně potvrdil, když už k ní oprávněn byl. Stačí-li však tato dispozice, netřeba se ani zabývatí otázkou, zda žalobci nepříslušel nárok na započtení 40 let již dle Šu 12 pens. normálu. Než přece dlužno podotknouti, že nižší stolice přehlízejí (zvláště odvolací soud), že dle Šu 13 pensijní požitky rovnají se invalidní rentě a že tedy není správným výklad odvolacího soudu, jenž s odkazem na § 8, jenž právě o invalidní rentě jedná, upírá Šu 12 všecek význam pro požitky pensijní. Měl-li však žalobce, byv propuštěn při 26 služebních letech bez své viny, dle Šu 12 nárok na plnou invalidní rentu, jež jinak přísluší dle Šu 8 teprv po 40 letech, měl nárok na započtení 40 let a měl tedy předchůdce žalovaného přímo právní povinnost, 40 let započítati. Jestliže žalobce, místo aby stíhal svůj právní nárok, obrátil se cestou prosby na žalovaného, měl tento plnou právní i morální příčinu nárok mu dobrovolně přiznati, což zase žalobci právě umožnilo, aby pořad práva nastoupiti nemusil. Když tedy věc takto se vyřídila v dobrém, nelze to nyní na úkor žalobce obraceiti, jak to nižší stolice právním omylem činí. ad b) Zde žalobce zneužívá smysl Šu 9 a výklad cit. prov. nař. k němu. Jest sice rozhodna výměra daně z příjmu pro rok 1920, ale s výhradou, že každá strana může se domáhati změny ve výměře zaopatřovacích požitků, nastala-li změna v příjmech pensistových v poslední výměře vykázaných, pak ale ovšem náleží na ni důkaz této změny. Možno se tedy změny ve výměře zaopatřovacích požitků domáhati tolikrát, kolikrát nastane podstatná změna v příjmech a když v tomto případě jde o více minulých let, dlužno, když je to pro každý rok sporno, probrati to pro každý rok a dle výsledku požitky pro každý rok zvláště vyměřiti. Toho však nižší stolice neučinily: první soudce zjišťuje příjem žalobcův jen za rok 1920 a pak 1923, nikoli ale za leta 1921 a 1922 a odvolací soud odkazuje pouze na soudce prvního. Byť po případě potřebné k zjištění důkazy provedeny byly ve spisech, nemůže dovolací soud zjištění činiti sám, než otázka příjmu žalobcových v rámci Šu 9, ač žalovaným nadhozena, nebyla vůbec vzata na přetřes. Svědek D. se sice o tom rozšiřoval a na základě jeho výpovědi proveden pak důkaz znalecký o cenách, avšak projednání se stranami, jež svědek nemůže nahraditi, chybí.

Čís. 4454.

Závod ve smyslu Šu 87 a) j. n. nemusí býti odštěpným závodem ve smyslu obchodního zákoníka a nemusí býti ani podnikem k výrobě zboží, nýbrž může býti také podnikem, kde se vyrobené zboží toliko prodává.

(Rozh. ze dne 10. prosince 1924, R I 767/24.)

Žalobu, zadanou na okresním soudě v T., kde měl žalovaný svou prodejnu, soud první stolice k námitce místní nepříslušnosti odmítl, rekursní soud zamítl námitku místní nepříslušnosti.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Nelze souhlasiti s dovolacím rekurem, že prodejna (prodejní kancelář), již žalobkyně nesporně v T. má a odkudž obstarává veškerý prodej svého zboží, není závodem ve smyslu Šu 87 a) j. n. Závod ve smyslu tohoto paragrafu nemusí býti odštěpným závodem ve smyslu obchodního zákoníka a nemusí býti ani podnikem, určeným k výrobě zboží, jak mylně za to má dovolací rekurs, nýbrž může býti také podnikem, kde vyrobené zboží se toliko prodává. Plyne to z úvahy, že zákon ku založení sudiště závodu (§ 87 j. n.) nežádá, by v závodech, založených mimo sídlo podniku zároveň i zboží se vyrábělo, a že slova »závod« v § 87 a) j. n. je použito v tom smyslu, jak v nadpisu Šu 87 tohoto zákona. Nezáleží proto na tom, že prodejna žalující firmy v T. není zaznamenána v příslušném obchodním rejstříku u krajského soudu v P. Poukazuje-li dovolací rekurs k tomu, že při tomto výkladě zákona mohla by žalující firma žalovati i na místě, kde má svého stálého zástupce pro odbyt zboží, a že obchod, o který jde, nebyl vyřízen v T., nýbrž že zboží bylo dodáno z B., přehlíží, že v případě uvedeném by nešlo o závod žalující firmy, nýbrž o závod jejího stálého zástupce, a zapomíná, že na odůvodnění námítky nepřislušnosti soudu v první stolici žalovaný pouze tvrdil, že žalobkyně v T. závodu nemá, a že novoty v opravném řízení nejsou dovoleny.

Čís. 4455.

Komplementář komanditní společnosti může v poměru k třetím osobám sám odvolati prokuru, třebaš dle ustanovení společenské smlouvy mohl tak učiniti jen v souhlasu s komanditistou.

(Rozh. ze dne 10. prosince 1924, R I 950/24).

Rejstříkový soud povolil k návrhu komplementářky komanditní společnosti výmaz kolektivní prokury Kamila S-a. Rekursní soud zrušil napadené unesení a uložil prvnímu soudu, by po provedeném šetření znovu rozhodl o návrhu komplementářky, by soud vzal na vědomí její prohlášení o zrušení prokury Kamila S-a a patřičné zařídil. D ů v o d y: Prvý soud rozhodoval o návrhu komplementářky Boženy S-ové hledě k obsahu původního zápisu firmy do rejstříku obchodního. Stěžovatel uvádí však ve své stížnosti nové okolnosti, které, kdyby byly pravdivy, svědčily by o tom, že Božena S-ová nebyla ke zrušení prokury Kamilu S-ovi udělené oprávněna bez souhlasu a svolení komanditisty Oty W-a, a odvolala-li komplementářka tuto prokuru proti vůli Oty W-a, nebyl by pro povolení výmazu prokury náležitý základ. Je tedy zapotřebí vyšetřiti, zda nové okolnosti stěžovatelem ve smyslu Šu 16 nesp. říz. uplatňované jsou pravdivy, a podle výsledků tohoto šetření znovu rozhodnouti.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Jest sice pravda, že odvolání prokury Kamila S-a komplementářkou Boženou S-ovou přičí se výslovnému ustanovení článku IV. společenské